

време въ излишни разпореждания. Следъ като нареди смѣната на часовитѣ да става презъ половинъ часъ, за да могатъ да взематъ участие всички чинове отъ ротата въ краткия сънъ, заповѣда: — Лѣгай! Дежурниятъ да разбуди ротата точно въ 2¹/₂ часа.

Хората машинално се струпулиха, подвиха рѣце за възглавие, облегнаха грѣбъ до грѣбъ и не мрѣднаха.

Земята бѣше топла и мека, издаваше хубавъ упоителенъ ароматъ. Луната, изправила се точно надъ насъ, чакаше, готова да ни услужи съ нѣщо. Подъ нейната ярка свѣтлина се виждаше голѣмото кичесто дърво и налѣгалитѣ подъ него върху голата земя войници, които спѣха дълбокъ упоителенъ сънъ. Скоро и азъ бѣхъ упоенъ отъ милувкитѣ на Морфея и признавамъ, сънътъ победи.

.....

Дали вѣчностъ или само минутка спяхъ, не можехъ ясно да опредѣля. Струва ми се, че напълно бѣхъ си отпочиналъ или никакъ, когато нѣкой повтори и потрети да ме бута съ рѣжа.

— Станете, станете, господинъ подпоручикъ, приятелски продължаваше да ме вика нѣкой гласъ. Отворихъ очи. Близко до мене стоеше войникъ, когото, съненъ още, не можехъ да позная.